

לבחירות

קורא סגן ראש הממשלה יגאל אלון, אשר תמך בהליכה לבחירות במקום בניסיון ל־ הקים ממשלה ועליידי כך להשאיר לעוד חודשים רבים את ממשלת מאיר. באופן מפתיע זכתה הצעתו של אלון לתמיכתו של ספיר.

המועמדים

לתפקיד ראש הממשלה הבא שמעון פרס ויצחק רבין, החליטו ביניהם על מישחק הוגן בבחירות ביניהם, אולם דאגו לשמור מרחק אחד מהשני משך כל הישיבה. השניים נשארו בודדים לאחר שפינחס ספיר, חיים צדוק ואבא אבן לא נכנסו למרוץ על תפקיד המועמד לראש־הממשלה, ולאחר שהסתבר כי מועמדותו של ראש עיריית חיפה היתה „ברווז“ עיתונאי

רץ, המפד"ל והל"ע, כי לא ישתתפו בממשלה הבאה. „אתם יכולים לבחור מועמד“, אמר ספיר לקול צחוקו של הקהל, „אם אתם רוצים שיהיה מישהו שיסתובב כמועמד כמה חודשים, ויישאר מועמד.“

בכך הצטרף ספיר, בעצם, לעמדתו של יגאל אלון, הרוצה בבחירות ובהשארת ממשלתו של גולדה מאיר על כנה לחודשים רבים נוספים, עד לעריכתו של בחי" רות אלה. אולם אנשי הגוש של מפא"י מרדו במנ" היגם, וחברי אחדות־העבודה מרדו במנהיגם־שלהם. אלה, יחד עם חלק מאנשי רפ"י, הצביעו בנינוד לדעת מנהיגיהם והחליטו על הקמת ממשלה חדשה, ועל בחי" רת מועמד המפלגה לתפקיד ראש־הממשלה.

את שאט־נפשו מהמחזה הפרוע הוצג משך ארבע וחצי שעות רצופות בבית האוהל, ביטא בחריפות מז" כירה־לשעבר של ההסתדרות, יצחק בן־אהרון, שנשאר מבודד ובלי תפקיד במאבק על השילטון במפלגה. בסופו של הערב הראשון, כאשר ניגשו צלמים לצלם אותו כשהוא יושב ליד פרס ורבין, קפץ ממקומו בקראו:

„אותי לא תצלמו על־יד אלה!“

הכניסה או לוקטו על־ידו מתוך האולם הראשי בגי" חות־פתע, אותן ערך פנימה, תוך שהוא מפריע לנואם שעל הבמה.

באותן דקות בהן התיישב ספיר באחת השורות במרכז האולם, התקבצו סביבו לשיחות מהירות „על האו"ן“, הבריו מהגוש, וגם כאלה מחטיבות־המיעוט — אחדות־העבודה ורפ"י. משך מרבית הזמן ליווה אותו כצל המועמד המומלץ שלו לראשות הממשלה, יצחק רבין, כשהוא יוצא אחת לכמה דקות מעם ספיר, כדי לשלוף עוד ציר לשיחה עם הבוס הגדול.

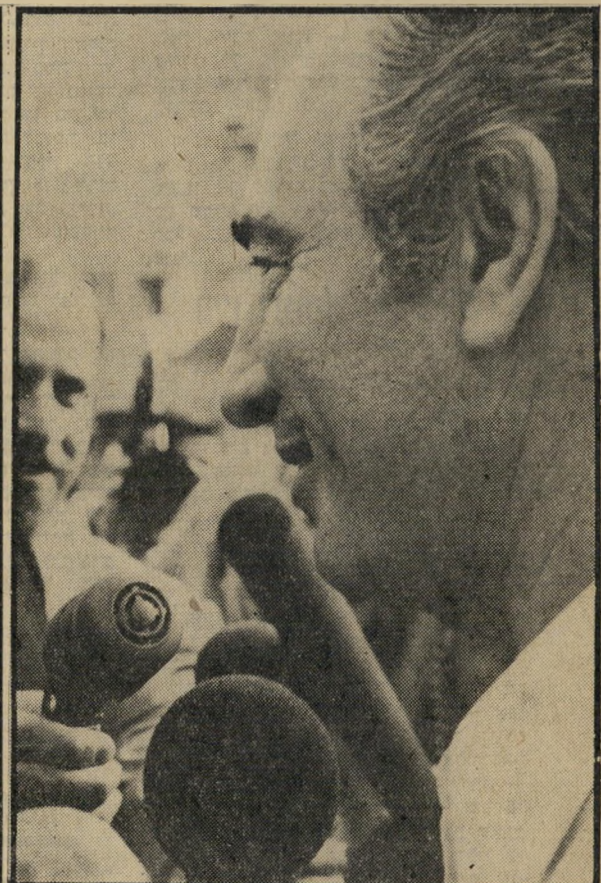
ספיר המתין עד שיסתיים כימעט מיצעד הנואמים, ואז עלה על הבמה והטיל את הפצצה שלו, שהדהימה את הכל, ובייחוד את יצחק רבין, אשר תמיכתו של ספיר הובטחה לו על־ידי ספיר עצמו עד לשניות ספורות לפני נאומו של שר־האוצר.

ספיר לא העלה כל הצעה. הוא רק מסר לחברי המרכז „מידע“, לפיו גם אם ייבחר מועמד לראשות הממשלה, הודיעו לו שותפיו הקואליציוניים של המע-

האחראי על הטקס, מזכיר־המיפלגה אהרון יודין, הצליח רק בקושי להתגבר על המהומה. לאמיתו של דבר הוא התקשה ביותר לפתוח את הישיבה עד שהכריז על דקת־דומייה, בעמידה, לנרצחי קריית־שמו"נה, שאז נאלצו הצירים לקום ממקומותיהם ולשתוק.

על מחול־השדים הזה ניצח איש אחד, אולי היחיד אליו רחש הערביב הזה כבוד־מה: פינחס ספיר. כאשר העז אחד הנואמים לחזיק את תרומתה של גולדה מאיר לעם ישראל, פרצו צירי מיפלגתו בצחוק רועם, ואילו אל המועמדים החדשים, פרס ורבין, עדיין לא ידעו איך להתייחס — אך ספיר היה בעל־הבית הבלתי־מעורר של הפסטיבל כולו.

כאשר התחלפו הנואמים על הבמה בקצב מייגע, ודיברו מי בעד עריכת בחירות מייד (ותמכו בכך בהצעותיהם של יגאל אלון, איש אחדות־העבודה ואורי אגמי, איש רפ"י), ומי בעד הצעת לישכת המיפלגה, התומכת בכינון ממשלה ובבחירת מועמד המיפלגה לעמוד בראשה — ניהל ספיר שיחות חטומות אך פס"ניות עם עשרות צירים, אשר יצאו אליו לאולם

התעמולה

שר התעמולה שמעון פרס מס" ביר למיקרופונים, לפני שנכנס ליישיבת המרכז, את הצד שלו בתחרות בינו לרבין.

בעל הבית

ספיר בשיחה עם המועמד האחר יצחק רבין באולם הכניסה. ספיר הבטיח לרבין את תמיכתו, אולם הפתיע אותו כאשר חתר תחתיו.

הנשיקה

אותה מעניק מי שהיה המלך של הגוש במפא"י הוותיקה שרגא נצר לאי־רפ"י נבון, סימלה עירובוב החטיבות.